



COP31'İN ÖTESİNDE

İklim Krizinin Ardındaki Gerçek: Sermaye ve Sınırsız Büyüme

İklim Krizinde Üç Boyut: Emek, Kadınlar ve Yerel Yönetimler

Türkiye Gerçeği: İklim Krizi ve Ekolojik Yıkım

COP'lar ve İklim Krizinin Çözünsüzlüğü

COP'larda Ne ve Nasıl Müzakere Edilir?



HALKLARIN

İKLİM ZİRVESİ

BULUŞUYORUZ!

TARİH: 14-18 KASIM 2026

YER: ANTALYA



İKLİM KRİZİNİN ARDINDAKİ GERÇEK SERMAYE VE SINIRSIZ BÜYÜME

İklim değışikliğı, dünya tarihi boyunca durmaksızın yaşanan kesintisiz bir doğal süreçtir. Bugün olağanüstü olan ise iklimin değışmesi değil; insan faaliyetlerinin bu doğal süreci benzeri görülmemiş bir hız ve ölçekte derinleştirerek ekolojik ve toplumsal bir krize dönüştürmesidir. Başka bir ifadeyle sorun, iklim değışikliğinin kendisi değil; sermaye eliyle hızlandırılan ve yaşamın doğal dengelerini tehdit eden iklim krizidir. Bu hızlanmanın en görünür nedeni kömür, petrol ve doğalgaz gibi fosil yakıtların yoğun kullanımıdır. Ancak fosil yakıtlar iklim krizinin asıl nedeni değil, aracıdır. Bu yakıtları küresel ekonominin vazgeçilmez unsuru haline getiren; kârı önceleyen, sınırsız büyümeyi esas alan ve doğayı tükenmez bir hammadde kaynağı olarak gören kapitalist sistemdir. Fosil yakıt şirketleri, enerji tekelleri, madencilik şirketleri ve finans sermayesi bu modelin başlıca aktörleri olarak ekolojik yıkımı derinleştirmektedir.

Madencilik faaliyetleri, büyük altyapı projeleri ve plansız kentleşme; ormanları, tarım alanlarını ve su varlıklarını yok ederek iklim krizini derinleştirmektedir. Fırtınalar, seller, kuraklık, dolu yağışları, zirai don olayları gibi ani hava değışimleri artarken sonuçlarını da ağır yaşamaktadır. Doğanın tahrip edilmesi, yalnızca ekolojik dengeleri değil, insanların yaşam koşullarını da olumsuz etkilemektedir. Azalan yağışlar ve düşen tarımsal verim, gıda ve su fiyatlarını artırırken emekçilerin geçimini her geçen gün daha da zorlaştırmaktadır. Aşırı sıcaklar, kuraklıklar ve yeni hastalık riskleri ise halk sağlığını tehdit etmektedir. Öte yandan enerji kaynakları, kritik madenler ve ticaret yolları üzerindeki rekabet nedeniyle yaşanan savaşlar hem çevresel yıkımı büyötmekte hem de iklim krizini daha da ağırlaştırmaktadır.

Bir kısır döngüye dönüşen bu süreç zararı faydasından çok

sonular doęururken artan saęlık ve silahlanma harcamaları halkın boęazından, eęitiminden, saęlıęından kesilmektedir.

özüm, doęayı ve insanı kârın önüne koyan bir anlayışın hayata geçirilmesidir.

İKLİM KRİZİNDE ÜÇ BOYUT: EMEK, KADINLAR VE YEREL YÖNETİMLER

İklim krizi yalnızca çevresel bir sorun deęil, aynı zamanda derin bir toplumsal adalet meselesidir. Krizin sonuçları herkesi etkilese de bu etkilertoplumuntüm kesimlerine eşit biçimde dağılmamaktadır. İklim krizinin yarattığı yük çoęunlukla emekilerin, kadınların, yoksulların ve yerel toplulukların omuzlarına binerken; krizin oluşumundan en fazla sorumlu olan büyük şirketler ve sermaye çevreleri bu yükten büyük ölçüde korunmaktadır. Bu nedenle iklim krizine karşı geliştirilecek politikaların merkezinde “iklim adaleti” anlayışı yer almalıdır.

Bugün aşırı sıcaklar, seller, kuraklıklar ve dięer afetler en çok emekilerin yaşamını etkilemektedir. Tarım işileri, maden emekileri, enerji sektörü çalışanları ve hizmet sektöründeki milyonlarca işi ve kamu emekileri iklim krizinin etkileriyle doğrudan karşı karşıya kalmaktadır. Buna rağmen “yeşil dönüşüm” adı altında yürütölen birçok politika krizin ancak üstünü örterek, yeni ve güvenceli istihdam yaratmak yerine güvencesiz çalışma biçimlerini yaygınlaştırmaktadır. Üstelik emekilerin, sendikaların, odaların karar alma süreçlerine yeterince dahil edilmemesi, dönüşümün bedelinin yine emekilere ödetilmesi riskini artırmaktadır. Oysa gerçek bir iklim politikası, adil geçiş ilkesine dayanmalıdır. İş güvencesinin saęlandığı, sendikal hakların korunduęu ve dönüşüm maliyetinin kirleten şirketler tarafından karşılandığı bir model olmadan iklim adaletinden söz edilemez.

İKLİM ADALETİ VE KADINLAR

Görünmez yük, sınırlı söz

GERÇEK

- Bakım emeği, su–gıda temini, afet riski kadınlarda yoğun
- Şiddet ve yoksulluk kriz anlarında artar

SORUN

- Kadınlar “etkilenen” olarak tanınır, karar verici değildir
- Toplumsal cinsiyet araçları bağlayıcı değil

GEREKEN

- Karar masalarında eşit temsil
- Bakım emeğinin tanınması ve desteklenmesi
- Doğrudan erişilebilir finansman



Toplumsal Cinsiyet Eşitliğini Esas Almayan İklim Politikası Adil Değildir!

İklim krizinin yarattığı eşitsizliklerden en fazla etkilenen kesimlerden biri de kadınlardır. Suya, gıdaya ve temel ihtiyaçlara erişimin zorlaştığı dönemlerde bakım emeğinin yükü daha da artmakta; afetler, yoksulluk ve güvencesizlik kadınların yaşamını daha kırılgan hale getirmektedir. Kriz dönemlerinde toplumsal cinsiyete dayalı şiddetin artması da bu eşitsizliğin önemli bir boyutudur. Buna rağmen kadınlar çoğu zaman yalnızca iklim krizinden etkilenen gruplar arasında sayılmamakta, karar alma mekanizmalarında yeterince temsil edilmemektedir. Oysa iklim politikalarının adil olabilmesi için kadınların eşit temsil hakkına sahip olması, bakım emeğinin görünür kılınması ve kadınların iklim finansmanına ve kaynaklara doğrudan erişebilmesi gerekmektedir. Toplumsal cinsiyet eşitliğini merkeze almayan hiçbir iklim politikası gerçek anlamda adil değildir.

İklim krizinin etkileri en somut biçimde yerellerde hissedilmektedir. Seller mahalleleri vurmakta, sıcak hava dalgaları kent yaşamını zorlaştırmakta, su ve ulaşım sorunları günlük yaşamı doğrudan etkilemektedir. Özellikle yoksul mahalleler ve kırılgan topluluklar bu etkiler karşısında çok daha savunmasız kalmaktadır. Ancak

iklim politikalarının belirlenmesinde yerel yönetimlerin ve yerel toplulukların söz hakkı çoğu zaman sınırlı kalmakta, ihtiyaç duyulan finansal kaynaklara erişim de yeterince sağlanamamaktadır. Oysa iklim krizine karşı etkili çözümler, yerelin bilgi ve deneyiminden yararlanılarak geliştirilebilir. Sermaye lehine değil emekçi halk kitleleri lehine politikalar üretme görev ve sorumluluğu olan yerel yönetimlerin bu kapsamda yetkilerinin güçlendirilmesi, doğrudan finansmana erişimlerinin sağlanması ve katılımcı politikaların hayata geçirilmesi iklim adaletinin temel koşullarından biridir.

TÜRKİYE GERÇEĞİ: İKLİM KRİZİ VE EKOLOJİK YIKIM

Bir yandan uluslararası platformlarda iklim değişikliğiyle mücadeleyle ilişkin taahhütler açıklanırken, diğer yandan kömüre dayalı enerji politikaları, termik santral yatırımları, madencilik faaliyetleri, HES ve JES projeleri hız kesmeden devam etmektedir. Ormanlar, meralar, tarım alanları, su havzaları ve zeytinlikler enerji ve madencilik şirketlerinin kullanımına açılmakta; acele kamulaştırma kararlarıyla köylülerin yaşam alanları, üretim araçları ve ortak doğal varlıkları sermayenin hizmetine sunulmaktadır.

Akbelen'den Varto'ya, Diyardin'den İkizdere'ye, Kaz Dağları'ndan Fatsa'ya kadar ülkenin dört bir yanında yaşananlar, iklim krizinin yalnızca çevresel bir sorun olmadığını; aynı zamanda emek, yaşam, gıda ve demokrasi meselesi olduğunu göstermektedir. Enerji tekellerinin ve madencilik şirketlerinin kâr hırsı uğruna yürütülen politikalar, yalnızca ekosistemleri tahrip etmemekte; köylülerin üretim olanaklarını ortadan kaldırmakta, toprağından göçe mecbur bırakmakta, gıda egemenliğini zayıflatmakta, kırsal yoksulluğu artırmakta ve halk sağlığını tehdit etmektedir. Bu süreç yeteri kadar, sağlıklı gıda üretimi konuları olan gıda güvenliği ve güvencesini de yok etmektedir. Ekolojik yıkımın maliyeti toplumun

geniř kesimlerine yüklenirken, bu yıkımdan ekonomik kazanç saęlayan řirketler kamu kaynaklarıyla desteklenmeye devam edilmektedir.

Buna karřılık Türkiye'nin dört bir yanında köylüler, üreticiler, kadınlar, gençler, ekoloji örgütleri, meslek örgütleri ve sendikalar yaşam alanlarını, suyunu, topraęını ve geleceęini savunmak için kararlı mücadeleler yürütmektedir. Bu mücadeleler yalnızca belirli bölgelerdeki çevre sorunlarına karřı deęil; doğanın metalařtırılmasına, kamusal varlıkların sermayeye devredilmesine ve yaşamın tüm alanlarının piyasa iliřkilerine tabi kılınmasına karřı verilen ortak bir toplumsal direniři ifade etmektedir.

2025 yılında yürürlüęe giren İklim Kanunu da bu çerçevede deęerlendirildięinde, Türkiye'nin ihtiyaę duyduęu gerçek ve bütünlüklü bir iklim politikası ortaya koymaktan uzaktır. Kanun, iklim krizinin temel nedenleriyle yüzleřmek yerine karbon piyasalarını ve ticaret mekanizmalarını merkeze almakta; fosil yakıtlardan çıkıř, kömürden vazgeçme, enerji dönüşümünün kamusal planlaması ve ekolojik yıkımın önlenmesine iliřkin bağlayıcı hükümler içermemektedir. Emisyon ticaret sistemleri üzerinden yeni piyasa alanları yaratılırken, iklim krizinin yükünü taşıyan emekçilerin, üreticilerin ve yerel halkların haklarına iliřkin somut güvenceler saęlanmamaktadır.

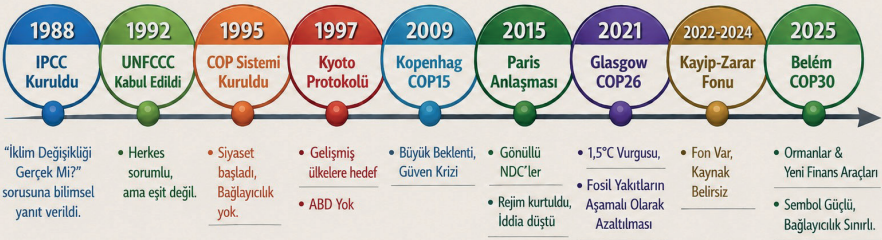
Türkiye'nin COP30 sürecinde açıkladıęı Ulusal Katkı Beyanı da benzer bir çeliřkiyi ortaya koymaktadır. Açıklanan emisyon azaltım hedefleri ilk bakıřta iddialı görünse de hedeflenen emisyon düzeyi mutlak bir azaltımı deęil, artış hızının yavařlatılmasını ifade etmektedir. Emisyonların artmaya devam ettięi bir tabloda kömürden çıkıř takviminin bulunmaması, termik santrallerin kapatılmasına iliřkin bağlayıcı bir planın olmaması ve yeni fosil yakıt yatırımlarının sürdürölmesi, iklim politikalarının büyük ölçüde söylem düzeyinde kaldıęını göstermektedir. COP31'e ev

sahipliği yapmaya hazırlanan Türkiye'nin kömür ve fosil yakıt politikalarını sürdürmesi, uluslararası alandaki taahhütleri ile uygulamaları arasındaki çelişkiyi görünür kılmaktadır.

Gerçek bir iklim yasası, karbon ticaretini değil iklim adaletini esas almalıdır. Fosil yakıt politikalarına son veren, ormanları, tarım alanlarını, su varlıklarını ve zeytinlikleri koruyan; enerji üretimini şirketlerin kâr hedeflerine değil kamusal yarara göre planlayan; emekçilerin haklarını güvence altına alan ve halkın karar süreçlerine doğrudan katılımını sağlayan bir yaklaşım benimsenmelidir. İklim krizinin çözümü piyasa mekanizmalarında değil; doğayı, emeği ve kamusal yararı merkeze alan demokratik ve toplumsal dönüşüm politikalarındadır.

COP'LAR VE İKLİM KRİZİNİN ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜ

ULUSLARARASI İKLİM REJİMİ- ZAMAN ÇİZELGESİ



Ne yazık ki, yukarıdaki bu kronolojik tablo bile bu toplantılar ve toplantıları yapanların gerçek anlamda iklim krizine önlem almak gibi bir niyetlerinin olmadığını göstermektedir.

COP (Conference of the Parties/Taraflar Konferansı), ülkelerin iklim değişikliğiyle mücadeleye yönelik politikaları tartışmak ve ortak kararlar almak amacıyla düzenlediği uluslararası toplantılar dizisidir. Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi kapsamında 1995 yılından bu yana gerçekleştirilen bu zirvelerde devletler her yıl bir araya gelerek iklim krizine ilişkin hedefler ve taahhütler açıklamaktadır. Ancak aradan geçen otuz yılı aşkın sürede iklim krizinin etkileri azalmamış, aksine daha görünür ve yıkıcı hale gelmiştir.

COP süreçlerinin merkezinde, 2015 yılında kabul edilen Paris Anlaşması yer almaktadır. Anlaşmanın temel amacı, küresel sıcaklık artışını sanayi öncesi döneme göre 2°C'nin oldukça altında tutmak ve mümkünse 1,5°C ile sınırlandırmaktır. Ancak Paris Anlaşması'nın işleyişi, ülkelerin sera gazı azaltım hedeflerini kendi belirlemelerine dayanmaktadır. **Ulusal Katkı Beyanları (NDC) olarak adlandırılan bu hedefler hukuken bağlayıcı değildir ve hedeflerin yerine getirilmemesi durumunda herhangi bir yaptırım mekanizması da bulunmamaktadır.**

KÜRESEL İKLİM SİYASETİNİN SAHNESİ - COP'LAR

COP'lar, yani Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi Taraflar Konferansları;

- ~ İklim krizine dair küresel ölçekteki en üst siyasal karar alma alanıdır.
- ~ Her yıl farklı bir ülkede toplanırlar.
- ~ 190'dan fazla ülke.
- ~ Yüzlerce kurum, binlerce gözlemci katılır: BM kurumları, bilim insanları, sivil toplum, yerel yönetimler ve şirketler.
- ~ Yıl boyu müzakereler devam eder.

COP, küresel iklim politikasının nereye gideceğinin karara bağlandığı masadır.

COP toplantılarında iklim krizine sebep olanlar iklim krizini önleme konuşmaları yaparken, bu toplantıların fosil yakıt şirketleri ve dünyada iklim krizine sebep olan başkaca

şirketlerin sponsorluğunda yapılması da niyeti daha baştan ortaya koymaktadır.

Bu nedenle Paris Anlaşması'nın ortaya koyduğu hedeflerle bugünkü gerçeklik arasında ciddi bir uçurum bulunmaktadır. **Bilimsel değerlendirmeler, mevcut ulusal taahhütlerin dünyayı 1,5°C hedefinden uzaklaştırdığını ve yüzyıl içinde yaklaşık 2,5 ila 3°C arasında bir ısınma patikasına sürüklediğini göstermektedir.** Bu durum, iklim krizine yol açan üretim ve tüketim modelini değiştirmeden sorunu çözmenin mümkün olmadığını ortaya koymaktadır.

Bunun önemli nedenlerinden biri, sürekli büyümeyi, daha fazla üretimi ve daha yüksek kârı esas alan ekonomik modelin doğa üzerindeki yıkıcı etkilerinin çoğu zaman tartışma dışında bırakılmasıdır. Oysa iklim krizini derinleştiren temel dinamiklerden biri, doğal varlıkları sınırsız bir kaynak olarak gören bu büyüme anlayışıdır.

COP süreçlerinde alınan kararlar da çoğu zaman halkların ve ekosistemlerin ihtiyaçlarından çok; güçlü devletlerin ve büyük şirketlerin çıkarlarını gözetmektedir. İklim adaletinin nasıl sağlanacağı, tarihsel sorumlulukların nasıl paylaşılacağı ve krizin bedelinin kimler tarafından ödeneceği gibi temel sorular ise yeterince gündeme gelmemektedir.

Zirvelerde sera gazı emisyonlarının azaltılmasına yönelik pek çok vaat açıklansa da bu hedeflerin önemli bir bölümü hayata geçirilmemektedir. Üstelik verilen sözlerin yerine getirilmesini zorunlu kılacak etkili denetim ve yaptırım mekanizmalarının bulunmaması, taahhütlerin çoğu zaman kâğıt üzerinde kalmasına neden olmaktadır. Bu nedenle Paris Anlaşması ve COP mekanizması, birçok eleştiriye göre iklim krizini ortadan kaldırmayı değil, krizi mevcut küresel ekonomik düzeni sarsmadan yönetmeyi amaçlayan bir çerçeve sunmaktadır. Diğer yandan “yeşil büyüme”, “net sıfır” ve benzeri söylemlerle sunulan

politikalar çoğu zaman gerçek çözüm üretmek yerine mevcut sistemi sürdürmeye hizmet etmektedir. Ormanların, kıyıların, tarım ve doğal yaşam alanlarının sermaye projelerine açılması; yerel halkların topraklarından koparılması ve göçe zorlanması gibi sonuçlar bu söylemlerin gölgesinde görünmez kılınmaktadır. Böylece ekolojik yıkım farklı biçimlerde devam ederken, çözüm üretildiği algısı yaratılmaktadır. İklim krizinin etkilerini en ağır biçimde yaşayan halklar, emekçiler, çiftçiler, kadınlar, gençler ve yerel topluluklar ise karar alma süreçlerinde yeterince temsil edilmemektedir. Bu nedenle COP toplantılarından çıkan kararlar çoğu zaman krizden doğrudan etkilenen kesimlerin ihtiyaçlarına değil, mevcut ekonomik ve siyasal düzenin devamına hizmet etmektedir.

COP'LARDA NE ve NASIL MÜZAKERE EDİLİR?

Bu müzakereler oylamayla değil, uzlaşıyla yürür. Yani tek bir ülke bile itiraz ederse, ilerici bir karar bloke olabilir.

Bu nedenle çoğunlukla COP metinleri:

- ~ Bilimsel olarak yetersiz
- ~ Politik olarak muğlak
- ~ Hukuken zayıf olur

COP'lar demokratik değil; siyasi güç ilişkilerinin belirlediği alanlardır.

- ~ Büyük ekonomiler güçlüdür
- ~ Küçük ada devletleri hayatta kalma mücadelesi verir
- ~ Şirket lobileri etkindir
- ~ Sivil toplum içeride değil, çoğu zaman dışarıda baskı kurar

Bu yıl 9-20 Kasım tarihleri arasında Antalya'da gerçekleştirilecek COP31 de benzer tartışmaların odağındadır. Zirvenin yürütülmesinde rol alan ülkelerden Türkiye'nin fosil yakıtlardan çıkış konusunda net ve bağlayıcı bir yol haritası ortaya koymaması, Avustralya'nın ise dünyanın en büyük kömür ihracatçıları arasında yer alması dikkat çekmektedir. Hakeza 8 imar affı çıkaran, ormanları talana açan, acele kamulaştırma ile tarım ve yaşam alanlarını enerji, maden ve turizm şirketlerine tahsis eden bir iktidar ve bu

politikaların en pervasız uygulayıcılarından Çevre Bakanı Murat Kurum'un başkanlık edeceği bir konferanstan iklim, tarım, yaşam, doğa ve çevre için gerçek ve kalıcı politikalar üretilemeyeceğine, çıkacak olumlu bazı kararların ise kâğıt üzerinde kalacağına dair kaygılarımız haklı ve doğrudur.

Bu nedenle iklim krizine karşı etkili bir mücadele, yalnızca hükümetlerin ve şirketlerin yürüttüğü müzakerelere bırakılamaz. Gerçek çözümler; halkların, emekçilerin, çiftçilerin, gençlerin, kadınların ve doğayı savunan tüm kesimlerin söz ve karar sahibi olduğu demokratik süreçlerle mümkün olabilir. Çünkü iklim krizinin sonuçlarını yaşayanların sesi duyulmadan, iklim adaletini sağlayacak kalıcı ve adil çözümler üretilemez.

İklim adaleti, krizin sorumluları ile sonuçlarına katlananlar arasındaki bu eşitsizliğin giderilmesini ifade eder. Atmosferi kirleterek bugünkü tabloyu yaratan devletlerin ve şirketlerin emisyonlarını azaltmaları, neden oldukları zararları telafi etmeleri ve krizin yükünü emekçilere, yoksullara ve geleceğin kuşaklarına aktarmaktan vazgeçmeleri gerekmektedir. Bu nedenle iklim adaleti yalnızca çevre politikalarıyla sınırlı bir talep değildir. Aynı zamanda ekonomik eşitliği, toplumsal hakları ve ekolojik dengeyi savunan bir mücadeledir. Çünkü ekonomik, toplumsal ve ekolojik adalet sağlanmadan gerçek bir iklim adaletinden söz etmek mümkün değildir.

Tam da bu nedenle, iklim krizinin yükünü omuzlarında taşıyan halklar olarak bir araya geliyoruz. Emekçiler, çiftçiler, kadınlar, LGBTİ+'lar, gençler, yerel topluluklar ve sömürülen tüm kesimler; geleceğimiz hakkında söz sahibi olmak, kararların yalnızca hükümetler ve şirketler tarafından belirlenmesine itiraz etmek ve adil bir yaşam talebini yükseltmek için Halkların İklim Zirvesi(HİZ)'nde buluşuyor. Çünkü iklim krizinin çözümünde söz hakkı, krizi yaratanlara değil, sonuçlarıyla yaşayan halklara ait olmalıdır.

HALKLARIN İKLİM ZİRVESİ NEDİR?



İklim krizinin derinleşmesine rağmen, bu krizi yaratan ekonomik ve siyasal politikalar değişmemektedir. Uluslararası iklim zirvelerinde önemli kararlar alınsa da bu kararlar çoğu zaman hükümetlerin ve şirketlerin müzakere sınırları içinde kalmakta; iklim krizinin sonuçlarını doğrudan yaşayan halkların, emekçilerin, çiftçilerin, kadınların, gençlerin ve yerel toplulukların sesi karar süreçlerine yeterince yansımamaktadır. İşte Halkların İklim Zirvesi, bu eksiklikten doğan ortak bir ihtiyaç ve uluslararası bir dayanışma zemini olarak ortaya çıkmıştır.

Halkların İklim Zirvesi; iklim krizinin sonuçlarını günlük yaşamlarında doğrudan hisseden kesimlerin ortak sözünü,

deneyimini ve mücadelesini büyütmek amacıyla bir araya geldiği uluslararası bir dayanışma ve örgütlenme alanıdır.

Emekçiler, işçiler, çiftçiler, yerinden edilen köylüler, göçmenler, kadınlar, gençler, yerel topluluklar, sendikalar ve ekoloji hareketleri bu buluşmada yalnızca yaşadıkları sorunları paylaşmak için değil; ortak talepler oluşturmak, deneyimlerini birleştirmek ve birlikte mücadele etmek için yan yana gelmektedir.

Bu zirve, iklim krizinin yalnızca çevresel bir mesele olmadığını; aynı zamanda emek, yaşam, gıda, su, sağlık, eğitim, barınma, demokrasi ve temel haklar meselesi olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Bu nedenle amaç, yalnızca iklim krizinin sonuçlarını tartışmak değil; krizi yaratan politikaları görünür kılmak, bu politikaların toplumsal etkilerini teşhir etmek ve adil bir gelecek için ortak mücadele zeminleri oluşturmaktır. Çünkü iklim adaleti mücadelesi, aynı zamanda temel kamusal hakların savunulması mücadelesidir. Parasız ve laik eğitim hakkı, eşit, adil ve herkes için erişilebilir sağlık hizmetleri, gıda güvenliği ile sağlıklı gıdaya ve temiz suya erişim hakkı birbirinden ayrı düşünülemez; bunların tamamı, insan onuruna yaraşır bir yaşamın ve ekolojik açıdan sürdürülebilir bir geleceğin ayrılmaz parçalarıdır.

Halkların İklim Zirvesi, COP süreçlerine karşı bir oluşum değildir. Aksine, COP'ların eksik bıraktığı alanları görünür kılmayı, iklim adaleti taleplerini daha güçlü biçimde gündeme taşımayı ve resmi müzakere süreçlerini halkların çıkarları doğrultusunda dönüştürmeyi hedeflemektedir. Zirve, hükümetlerin ve şirketlerin hesap vermesi için toplumsal baskı oluşturan, iklim politikalarının demokratikleşmesini talep eden ve iklim adaleti perspektifini güçlendiren bir platformdur.

Bu yönüyle Halkların İklim Zirvesi bir alternatif sahne, bir karşı-

hafıza alanı ve aynı zamanda bir baskı ve meşruiyet zemini işlevi görmektedir. Resmi zirvelerde çoğu zaman geri plana itilen ya da hiç konuşulmayan başlıklar burada emekçilerin, halkların deneyimleri ve mücadeleleri üzerinden tartışılmaktadır. Fosil yakıtlara dayalı ekonomik model, şirketlerin iklim krizindeki rolü, giderek büyüyen eşitsizlikler, yaşam hakkı ihlalleri, madencilik ve hafriyat faaliyetlerinin yarattığı ekolojik yıkım, gıda ve su hakkı, savaş politikalarının iklim üzerindeki etkileri, anti-militarizm ve halk sağlığı gibi konular Halkların İklim Zirvesi'nin temel gündemleri arasında yer almaktadır.

COP30 (BELÉM): AMAZON SAHNEDE, SİYASİ İRADE SINIRLI

COP30,

Brezilya'nın Belém kentinde, Amazon'un kalbinde yapıldı.

Gündem çok güçlüydü:

- 1,5°C hedefinin geleceği
- Fosil yakıtlar
- Ormanlar
- Kayıp-zarar ve finans

Ancak:

- ✓ 1,5°C hedefi retorikte korundu
- ✗ Fosil yakıtlardan bağlayıcı çıkış kararı alınmadı
- ✗ Net emisyon azaltım takvimi çıkmadı
- ✗ Finans yükümlülükleri belirsiz bırakıldı



Daha önce dünyanın farklı bölgelerinden toplumsal hareketlerin katılımıyla Brezilya'nın Belém ve İskoçya'nın Glasgow kentlerinde gerçekleştirilen Halkların İklim Zirvesi, bu yıl Antalya'da düzenlenmektedir. Dünyanın dört bir yanından gelen sendikalar, yerel halklar, çevre örgütleri, kadın örgütleri, gençlik inisiyatifleri ve demokratik kitle örgütleri burada bir araya gelerek ortak taleplerini ve mücadele deneyimlerini paylaşacaktır.

NASIL BİR MÜCADELE ÖRÜYORUZ?

İklim krizine karşı etkili bir mücadele ancak emekçilerin ve halkların doğrudan katılımıyla mümkündür.

Bu anlayışla Türkiye'nin farklı kentlerinde emekçileri, çiftçileri, gençleri, kadınları, ekoloji hareketlerini, insan hakları savunucularını ve tüm toplumsal muhalefet güçlerini barındıran yerel meclisler ve dayanışma ağları oluşturulmuştur. Ayrıca iklim adaleti için direnen Pasifik adalarındaki emekçi halklardan Amazon havzasındaki yerli topluluklara, Afrika'daki çevre hareketlerinden Avrupa'daki iklim mücadelelerine kadar dünyanın dört bir yanındaki toplumsal hareketlerle dayanışma ilişkileri kurulmuştur.

Bu platformlarda kararlar yukarıdan aşağıya değil, herkesin söz ve karar hakkına sahip olduğu yatay ve katılımcı bir örgütlenme anlayışıyla alınmaktadır. Yerelde yükselen direnişler birbirine bağlanarak ortak bir mücadele hattı oluşturulmakta, halkların deneyimleri ve talepleri ulusal ve uluslararası platformlara taşınmaktadır. Böylelikle iklim krizinin sonuçlarına katlanmak zorunda bırakılanların, geleceğe ilişkin kararlarda da söz sahibi olması gerektiği savunulmaktadır.

Demokrasi, hukuk ve temel haklar;

Ekolojik yıkım ve ekosistemlerin korunması, emek mücadelesi, gençlik ve kuşaklar arası adalet, savaş karşıtı mücadele, iklim krizine uyum ve dayanıklılık politikaları, nükleer enerji, halk sağlığı, eğitim, emisyon azaltımı ve sahte çözüm politikaları, toplumsal cinsiyet eşitliği, beden politikaları ve ayrımcılıkla mücadele, hayvan özgürlüğü gibi konular iklim adaleti perspektifiyle ele alınmaktadır.

COP'LAR VE İKLİM ADALETİ

Tanınanamaertelenenbir talep



GERÇEK

- Krizi en az yarananlar en ağır bedeli ödüyor
- Küresel Güney, yoksullar, yoksullar, kadınlar, emekçiler

SORUN

- Uzlaş sistemi → güçlü ülkeler veto edebiliyor
- Adalet metinde var, bağlayıcılık yok
- Finans yetersiz; kayıp-zarar fonu belirsiz

GEREKEN

- Tarihsel sorumluluğun kabulü
- Hibe temelli, yeterli finansman
- Etkilenenlerin karar masasında olması



COP'lar adalettalebinigörünürkılıyorancakadaletisağlamıyor

ANTALYA'DA BULUŞUYOR; İKLİM ADALETİ, EŞİTLİK VE YAŞANABİLİR BİR GELECEK İÇİN MÜCADELEYİ BİRLİKTE BÜYÜTÜYÖRÜZ!

COP 31 (ANTALYA): EŞ -BAŞKANLIKTA UZLAŞMA

- Türkiye, Kasım 2026'da Antalya'da COP31'e ev sahipliği yapacak ve konferansın resmi başkanlığını üstlendi.
- Eylem Gündemi'nden (Action Agenda) sorumlu. Eylem Gündemi; COP'ların müzakere metinlerinden bağımsız olarak, devletler dışındaki aktörlerin (şehirler, şirketler, finans kurumları, STK'lar vb.) açıkladığı gönüllü eylem taahhütleri ve girişimler bütünüdür.
- Liderler Zirvesi Türkiye'de yapılacak.
- COP31 Başkanı - Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanı Murat Kurum
- Avustralya müzakereler için COP başkanlığını üstlendi ve bu sayede görüşmeleri yönetme, taslak metinleri hazırlama ve zirvenin **kapak kararını yayınlama yetkisine sahip**.

Halkların İklim Zirvesi'nin hazırlık ve örgütlenme süreci, farklı toplumsal kesimlerin ortak mücadelesiyle şekillenmektedir. Bu süreçte, emek ve ekoloji mücadelesinin ayrılmaz bir bütün olduğu anlayışıyla Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) ve bağlı sendikası Tarım ve Ormancılık Hizmet Kolu

Kamu Emekçileri Sendikası (TARIM ORKAM-SEN) da Halkların İklim Zirvesi'nin bileşenleri arasında yer almaktadır. KESK ve TARIM ORKAM-SEN, kamusal hizmetlerin piyasalaştırılmasına, doğa talanına ve iklim krizini derinleştiren politikalara karşı yürüttükleri mücadeleyi, iklim adaleti mücadelesinin ortak zeminiyle buluşturarak bu zirvenin örgütlenmesine ve politik içeriğinin oluşturulmasına katkı sunmaktadır.

İklim adaleti mücadelesinin büyümesi, daha fazla insanın sözünü, deneyimini ve emeğini ortaklaştırmasıyla mümkündür.

İKLİM ADALETİ VE EMEK

İşçilerin güvencesi olmadan iklim adaleti olmaz.

Bedel tabana, kâr tavana

GERÇEK

- Aşırı sıcak, afet, güvencesizlik → emekçileri vurur
- Tarım, enerji, maden, hizmetleri ön cephede

SORUN

- “Yeşil dönüşüm” güvencesiz işler üretebiliyor
- Sendikalar COP'larda merkezde değil

GEREKEN

- İş güvencesi, sendikalı işler
- Dönüşüm maliyeti kirletenlere



Bu anlayışla; **14-18 Kasım 2026 tarihlerinde Antalya'da** gerçekleştireceğimiz Halkların İklim Zirvesi'nde bir araya gelerek deneyimlerimizi paylaşacak, sorunlarımızı tartışacak ve birlikte çözüm yolları geliştireceğiz.

Bu buluşma yalnızca bir konferans değil; dayanışmanın, ortak üretimin, kültürün ve mücadelenin iç içe geçtiği bir emekçiler ve halklar buluşması olacaktır.

Geleceğimize İlişkin Kararların Yalnızca İktidarlar ve Şirketler Tarafından Verilmesine Karşı, Antalya'da Halkların Sesini Birlikte Yükseltelim!



14-18 Kasım 2026
Tarihlerinde
Antalya'da
Halkların İklim Zirvesi'nde
Buluşuyoruz!

KESK
1995

TARIM ORMANCILIK HİZMET FÖLÜ
KAMU EMEKÇİLERİ SENDİKASI
2001

EĞİTİM SEN
1995

YÜREK HİZMET FÖLÜ
1995

YÜREK HİZMET FÖLÜ
1999

BTS

ESM

HABER-SEN
1994

İŞKUR

İŞKUR

İŞKUR

İŞKUR

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu
Adres: Meşrutiyet Mah. Selanik2 Cad. No:44/1 Çankaya/Ankara
Telefon: 0312 436 71 11 Fax: 0312 436 74 70 www.kesk.org.tr